

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus latroni se inuoca[n]ti paradisum promisit art. & hom. XLVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

quam vulneretur quoque quoduis cor hominis pii, si infirmus sit, si patiat, si derelictus fuerit & miser, nemo tamen illi in doloribus compatiatur, nemo illum infirmum consoletur, nemo illi credat. Nonne hæc cordis duritia, quam apud eos qui illi cohabitant, aut illi astant, erga se sentit infirmus, plus ipsis corporalibus doloribus eundem affligit? Iam vide quantum tunc affligatur infirmus, ubi est: non solum non creditur, verum etiam in doloribus irridetur, despicitur, illuditur atque eidem exprobratur. Super omnia autem & maxime vulnerat, si ab ijs sublannatur, quorum nomine, pro quorumque salute vel calamitatem vel dolorem sustinet. Vide ergo iam, quomodo Christus illuso in cruce Christo facta quæ fuerit dolorosa.

sublannatur, irridetur, exprobraturque ab ijs, quibus animam & corpus dederat, quibus seruabat vitam, quos pascebat, quibus sanitatem, robur, diuitias, honoresque ac omnia reliqua tribuebat. Ad hos redemptor, à quibus blasphematur, venerat: ex eorum sanguine atque gente fuerat natus, pro ijs patiebatur ipsos colligere atque saluare volebat, ipsis beneficia cum animarum tum corporum præstiterat: pro ijs tamen bonis omnibus ipsum occidebant. Ipse sanauerat eorum languidos, sed hoc ipsum iniqui ei peruertebant, quomodo omnia exprobrabant ei beneficia, nihil moti quod paulò ante pro illis rogauerat. Fuit autem hæc machinatio ac instigatio diaboli, qui linguas Iudæorum excitabat, ut vel Christum ad impatientiam, vel ad desperationem moueret, aut ut per vanam gloriam de cruce descenderet. Timebat enim diabolus multum, ne Iesus saluator fortasse esset mundi, videns in eo miram patientiam, id eò nihil non tentauit, quo eius passionem impediret.

Cruce penitentia quomodo non sit deferenda, quam item derisiones prauorum probi quique patienter ferre debeant.

DOcemur autem hic, à cruce penitentia, cæproque opere bono non desistere, propter obreptantium deridentium uel linguas: sed constanter longanimitereque in via virtutis perseverare. Iterum discere debemus, ad derisionem virtutis aut patientia nostra gaudere. Nam si Christo uolueris vicem rependere aut gratias agere, non respondeas tu quoque exprobrantibus tibi uerbum. Si uero propterea, quia sustinendo patientem te exhibes, amplius deridet mundus: si habere pro asino, uelut qui iniurias non intelligat, & qui se aut non possit, aut non auit vindicare: ascribaturque ignauia tua quod est virtutis, gaude, quia Christo conformaris, & quia uirtutem custodis, quoniam hic non habes honorem, præmium aut gloriam uirtutis, sed in futuro accipies seculo.

Crucem penitentia non esse derelinquendam.

Gaudendum esse ad derisionem uirtutis nostræ.

IESUS LATRONI SE INVOCANTI PARADISUM PROMISIT. Artic. XLVII.

VNUS autem ex eis qui pendebant latronibus, blasphemabat eum, dicens: Si tu es Christus, saluum fac me ipsum, & nos. Respondens autem alter, increpabat eum dicens: Neque tu times Deum quod in eadem damnatione es. Et nos quidem iuste: Nam digna factis recipimus. Hic

Lucæ 23.

O 2. uerò

verò nihil mali gessit. Et dicebat ad Iesum: Domine memento mei dum veneris in regnum tuum. Et dixit illi Iesus: Amen dico tibi: Hodie mecum eris in Paradiso.

HOMILIA XLVII.

Non parum admodum mirandum est de Phariseis, quomodo Christum alioqui ad mortem vsq; afflictum, lingua potuerint persequi, atq; blasphemijs & conuicijs eidem exprobrare. Sed non minus est etiam mirandum, quod vilis sceleratusq; homo, atq; adeo ad mortem damnatus, iam iamq; pro suis sceleribus moriturus, insultare ausus fuerit vitæ auctori. Quo enim exprobrantis erat persona vilior, eo blasphemia atq; exprobratio Christo irrogata fuit indignior. Verū quo latro ille fuit magis iniuriosus in Christū, eo pius magis fuit alter, qui Christū cōfiteatur, atq; socij blasphemantis arguit delictū. Agnoscit enim sese iusta atq; peccatis suis debita pati, Christum verò à delicto excusat, atq; innocentem confitetur: eidemq; tandem vt sui reminiscatur, vbi in suum venerit Iesus regnum, supplicat. Confitetur palam Christum, dum apostoli tacent. Quis illum docuit, nisi qui ei ad lacus iuxta in cruce pendit? Christus eum docuit & vnxit intus, quod ille protulit foras. Vide tamen quia mirabilis erat latronis confessio. Potuissent enim multa ipsum à fide atq; à confessione Christi retraxisse. Timor enim obitare potuit astantium, ne quod etiam crederet, auderet fateri. Reprehensio item socij blasphemantis, quid aliud erat, quam omnium phariseorum & scribarum correptio? Si enim correptione dignum erat quod Christum latronum alter eius socius blasphemaret, reprehendendam igitur simul prætereuntem blasphemiam monstrabat, eorundemq; simul impietatem, quam in eo quem arguebat palam, tacitus confutabat. Mirum igitur fuit, quod astantium timor illum non retraxerit. Deinde retrahere potuisset vnanimis penè totius mundi in Christi mortem consensus, negatio Petri, Iudæ item etiam apostoli traditio, discipulorum deniq; omnium fuga atq; desertio, doloris proprij acerbitas, socij blasphemiam, postremo Christi patientis in carne infirmitas. Hæc inquam omnia cor huius latronis tentare potuerunt, ne credens confiteretur, nullo tamen horum motus, socium & in eodem Iudæos increpauit blasphemantes. Christum quoq; moriens inuocauit morientem, regem illum cognoscens non de hoc mundo, sed in cœlesti beatitudine, vbi omnium viuorum atque mortuorum rex est constitutus, cui danda erat à patre potestas, dum acciperet regnum suum, in cœlo & in terra. Habuit igitur fidem, quia Christum credidit nō periturum, sed iturum in regnum non alienū, sed suum, hinc abiturum. Habuit spem, quia ab eodem sui memoriam (hoc est, misericordiam) rogauit. Habuit charitatem, quia Christum predicans exaltauit, & pro eodem zelans, socium blasphemantem arguit. Vide iam quid responderit Christus. Num dissimulauit? num tacuit? num respondere distulit? Nequaquam. Prior erat Iesus ad dandum, quam ille ad accipiendum. Amen, inquit, dico tibi, hodie mecum eris in paradiso. In paradiso eris, hoc est in fruitione gaudij ac beatitudinis cœlestis mecum eris.

Vide quam beneuolum, quam largum, atq; ferme dicerem, quam prodigij sese exhibuit Deus. Latroni plus, quam petierat ille, dedit, vt semper eius solet di-

Confessio
latronis mi-
rabilis.

Matth 28.
Fides, spes &
charitas vti
in latrone
fuerunt.

Largitas
Christi
quanta.

Iet diuina clemetia. Ah quantum exemplum suae miferationis nobis reliquit, quantum ad veniae spem nos peccatores erexit. Quid conferre potest regnans, si tantum contulit moriens? Quam magna est multitudo misericordiae tuae Psalm. 30. super nos Domine, ijs praesertim qui confidunt in te? Bonitas es, misericordia es, fons miferationum es. Et quid mirum, si ex te aliud fluere non potest, quam misereri & parcere, diligere & consolari?

Latronis conuersio & poenitentia quae nos instruant.

Christus iniurias atq; blasphemias à vilissimis quoq; hominibus indignisq; cuiusmodi alter erat latronum passus est: quo doceret nos, non à magnis tantum, sed à vilibus quoq; vilia patienda, ne nostra patientia fit propter homines, puta propter illos qui eiusmodi sunt, circa quos non audemus amaritudinem vindictam vè exhibere. Quamobrem si Christus causa est, quare nos exhibeamus patientes, aequè mansuetudinem seruamus, siue nobilis sit siue vilis, qui premit. Secundo discimus, quamuis nostras patienter iniurias tolerare debeamus, non tamen ad Dei debemus dissimulare iniurias, sed exemplo huius venerabilis latronis, illas arguere, prohibere impedire, coercereq; debemus, vbicunq; licito modo, hoc est, absq; peccato eas repellere possumus. Tertio docemur sperare de diuina misericordia, quia nec peccati magnitudo, nec multitudo scelerum, nec turpitudine, nec poenitendi tarditas, hoc est, neq; in peccatis perseverantia, possunt nos (si modo poenituerimus de peccato, vouerimusq; ad Domini nos corrigere voluntatem) impedire à perceptione diuinæ remissionis, veniae & misericordiae. Quicumq; ergo peccator, quantumcunq; sit, quamdiu etiam peccando perseverauerit, imò quam gratia etiam peccata fecerit, si vel in extremo vitae doleat quod Deum suum offenderit, & quamlibet viuendi, finis adsit, si tamen diutius viuere aut deberet, aut posset, quod totum Deo committit, veller omnem suam vitam mutare in melius, atq; tam peccata omnia, quam peccandi occasiones pro virili euitare, non dubitet se saluandum.

Quarto, nemo tamen super hac spe diuinæ misericordiae peccet, nemo vsq; in finem poenitentiam differat. Est namq; Dei gratia hæc tam admirabilis, quam rara, imò rarissima & singularis, vt qui male semper vixerit, nec poenituerit, tunc primum in vitae extremo se corrigat, & verè salubriterq; poeniteat. Verè atq; salubriter poenitet, quisquis non tantum dolet propterea, quod peccando sibi comparauerit infernum, verum etiam de hoc præcipue dolet, quod piissimum suum amantissimumq; offenderit patrem cælestem, creatorem suum ac redemptorem: aded, vt si nulla etiam foret peccatis poena infligenda, nullus esset infernus, nullum peccatis deberetur supplicium, nihilominus doleat poenitens ex toto corde, quod Deum offenderit, cui post hæc integro fidelisq; corde vult seruire obedireq; etiam (si possibile foret) gratis, hoc est, absq; mercede, & sola ex charitate, puta quia eisdè Deus ipse, bonus dignusq; est cui seruiatur. Vbicunq; hæc poenitentia inuenitur, huius latronis est poenitentia, & veniam meretur cum latrone securam. Verum quomodo dixi rarissima est hæc poenitentia: & timendum est, ex mille hominibus vix vnum esse qui hoc modo poeniteat, ex ijs videlicet, qui poenitentiam suam in finem vsq; differunt. Siquidem eorum qui in fine tantum poenitent, qui

Patientiam vbicunq; seruandam esse.

Iniurias proprias patienter tolerandas, sed non iniurias Dei.

Peccatoribus sperandum esse de diuina misericordia.

Peccandum non esse super spe diuinæ misericordiae. Poenitentia vera quæ sit.

Poenitentia ad mortem vsque dilata cur raro sit vera.